

Motoo Ando

NOČNI ZVOKI

NOČNI ZVOKI

Moj vrt nocoj obiskujejo
Umrli otroci
Bitja, ki jih nisem videl v obraz
Vendar jih ne morem pozabiti
Tiho jih spremljajo matere
Tudi same mrtve
Očetje, ki so očetje?
Molk se odbija od žive meje
Še mačje oči se ne svetijo iz globokih jam

Se spominjaš, ko sva
Z majhnimi koraki krožila
Iz sobe v sobo?
Tap tap tap
Tap tap tap
Da tečeva za nečim velikim
In iščeva nekaj, česar ni
Da mehko poduhava
Za to sva bila rojena
In enkrat rojeni
Ne izginejo

Ne spominjaj se, če nočeš
Vendar dovoli, da najini neslišni senci
z rdečo kapo na glavi čepita pod oknom
Ker tiho, da ne bi nikogar motili
Proslavljata to noč
Da bi se znova dobili v jutrišnjem vrtu

POLETNI CVETОВI

Počivajte v miru nam pravijo.
Tudi sam bi rad počival v miru.
Pa vi, ki nas puščate tukaj,
na katerem križišču boste jutri trgovali?

Kot nežno rdečkaste žoge cvetijo mirte.
Cvetita oleander in slez.

Spod streh, upognjenih pod težo sopare, hodijo ljudje.
Ležimo pod njihovimi utrujenimi koraki.

Počivati pomeni
odreči se sveta,
prekriti zemljo s počasnim dihanjem.
Vse urediti, vse pozabiti.

Vendar spretnost počitka
ni izvedljiva z odprto kožo,
z odprtimi žlezami, zverženimi od bolečine,
smo se lahko, umirili le v ognju.

Mimo so dolgi dnevi, pšenica je požgana,
v razprte oči pljuskuje človeški valovi.
Znova se dvigajo zrušeni mostovi
in sestavljajo jekleni splavi.
In razlegajo glasovi trgovcev.

Da, hočem počivati v miru.

TRIJE NAVI

Prvi nav:
Mar tudi zemlja počasi gnije
kot prezrelo sadje?
Niti nejasno ne vidim več kraja,
kjer naj bi mi potonilo telo.
Le kako mi bodo izkopali grob v tej temi?
Komaj stojim, pod podplati vre,
le šepetanje se širi
Mar ne bo tekočina kmalu vsega zalila,
vzvalovala, zapenila in to bo konec.

Drugi nav:
Mar tudi zemlja počasi gnije
kot prezrelo sadje?
Niti nejasno ne vidim več kraja,
kjer naj bi mi potonilo telo.
Le kako mi bodo izkopali grob v tej temi?
Komaj stojim, pod podplati vre,
le šepetanje se širi
Mar ne bo tekočina kmalu vsega zalila,
vzvalovala, zapenila in to bo konec.

Tretji nav:

Mar tudi zemlja počasi gnije
kot prezrelo sadje?
Niti nejasno ne vidim več kraja,
kjer naj bi mi potonilo telo.
Le kako mi bodo izkopali grob v tej temi?
Komaj stojim, pod podplati vre,
le šepetanje se širi
Mar ne bo tekočina kmalu vsega zalila
vzvalovila, zapenila in to bo konec.

Prvi nav:

Mar tudi zemlja počasi gnije
kot prezrelo sadje?
Niti nejasno ne vidim več kraja,
kjer naj bi mi potonilo telo.
Le kako mi bodo izkopali grob v tej temi?
Komaj stojim, pod podplati vre,
le šepetanje se širi
Mar ne bo tekočina kmalu vsega zalila,
vzvalovila, zapenila in to bo konec.

Naj bo dovolj za to noč.

KADMIJEVO ZELENA

S čopičem nanašam zeleno, kadmijevo zeleno.
Ne sme biti barva navadne trave.
Je kritje, za katerim se pritajim,
da se izognem hudourniku mask, ki korakajo in
vzklikajo:
Osana!
Osana!
Če ni, bi bila peron, na katerega padam kot listje.
Ali pa je barva na pentlji okostnjakov med maskami?
Vseeno, nanašam zeleno, kadmijevo zeleno.
Dobro je, sedaj, ta slika bo rešena.
Tudi jaz bom končno lahko nosil to masko.
Na gosto prebarvanem belem zidu,
odpiram žarno rdeč rez
in se lahko celo smejem!

Gre jesen že h koncu? Ne čutim je na ulici.
Edino, kakor da sonce noče vziti.

Tudi škržat ne poje več.
 Na tistem trgu, nekoč, me je kot temačen
 stražar
 škržat spustil mimo.
 Za trgom je bila barikada,
 kjer so presejavali deteljo.
 Brez maske je bil vstop prepovedan,
 onstran pa smo čakali, da nas pokopljejo.
 Nenadoma, izza vogala, so blindirani avti kazali
 obraze.

Nekaj časa so nas molče gledali, in se molče
 umaknili.

Tudi oni so bili zeleni.
 Čeprav niso bili kadmijevo zeleni,
 se jih takšnih spominjam.

Kadmijevo zelena, barva smrti in vstajenja,
 predme je, ko sem odsotno stal na pločniku,
 stopila iz hiše mlada žena.
 Mlada, čisto majhna, se je ozrla name
 s suhim in kratkim pogledom.
 In zavila v desno, za kar se je že zdavnaj odločila.
 Šla je proti veleblagovnici, ki se blešči za tem
 blokom.

Za veleblagovnico pa je sajast črn kanal.
 Na obali: Urološka klinika iz rdeče opeke.
 Poleti je nad ograjo cvetela sončnica.
 Prazen pločnik je bil naprej.
 Morda pristoji črnobi kanala.
 Čopič zelen, kadmijevo zelen.
 Ne sme biti barva navadne trave.
 Vojaška godba prihaja, za njo jata plesalk.
 Topot nog na pločniku. V vrsti si sledijo slavnostni
 vozovi.
 Rdeči in rumeni in beli letijo!
 Osana!
 Osana!
 Iskre letijo!
 Ali prihaja nekdo umret v to mesto?

Niti veje, da bi pot prekrili
 Niti da se med posvečenimi v cilindrih prebije.
 Pravzaprav so, pravim ti, slavnostni vozovi blindirani.

Kdaj bo moja slika dokončana?
Jo bo kdorkoli gledal?
Ali bo odkorakala v neskončnost?
Osana!
Ôsana!
Kadmijevo zelena.
Moja maska kmalu bo padla.